

HET BLOED KRUIPT

JULIE
HASTRUP

REBEKKA HOLM 1

NORTH AUDIO PUBLISHING

Julie Hastrup

Het bloed kruipt

Vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

North Audio Publishing

Van Julie Hastrup verschenen:

Rebekka Holm-serie:

Oog om oog

Haastige spoed

In liefdevolle herinnering aan mijn oma,
Margrethe Heide

*Ik heb Ringkøbing en omgeving gebruikt als decor voor het boek.
Soms zijn er overeenkomsten met de werkelijkheid, soms heb ik
zaken verzonnen zodat deze beter in het verhaal passen. Het
handelingsverloop en personages komen uit mijn fantasie.*

J.H.

De nacht van zaterdag 25 op zondag
26 augustus

Tijdens de fietstocht over het hobbelige bospad slingerde haar fiets zó, dat Anna er kriebels van in haar buik kreeg. Ze moest lachen. Het geluid van haar lach doorbrak de stilte in het donkere bos. Het miezerde en ze zag hoe de bomen hoog boven haar hoofd als een beschermende paraplu dichter naar elkaar toe bogen. Ze deed haar ogen dicht en fietste verder op het tempo van haar eigen hijgende ademhaling en het ritmische gerammel van de fietswielen. Ze opende haar mond en proefde de regendruppels. De zwoele nachtlucht was verzadigd van het vocht en het rook naar frisse aarde. Haar lange, vochtige haar sloeg zachtjes tegen haar blote schouders.

Ze had een leuke avond gehad in de discotheek. Die jongen met dat donkere haar, Alex, was verlegen, maar wel aardig. Ze had zich niet laten afschrikken door zijn ruige uiterlijk, maar had gezien dat er iets teders achter die façade schemerde. Toen hij haar om haar mobiele nummer had gevraagd, had ze het op een servetje geschreven en het hem met een kokette glimlach gegeven. Hij had blij gekeken, maar opeens had ze hem het servetje uit zijn handen gegrist; ze wist niet waarom. Hij had haar vastgepakt en zijn vingers hard in haar bovenarm gedrukt. Dat was toch ook wel prettig geweest, alsof hij haar wilde beschermen. Ze had er een brok van in haar keel gekregen en zich losgerukt. Verbaasd had hij haar aangekeken, zijn schouders opgehaald en zich omgedraaid. Ze wilde het hem graag uitleggen, maar ze wist zeker dat hij het toch niet zou begrijpen. Ineens was hij in de donkere, dansende mensenmassa

verdwenen, maar ze kon nog lang daarna zijn vingers in haar arm voelen.

Haar fiets reed tegen iets hards aan. Geschrokken sloeg ze haar ogen op en zag nog net dat ze de dubbele slagboom had geraakt die het Fruerskov scheidde van een kleine parkeerplaats langs de fjord, toen ze haar evenwicht verloor en met de fiets boven op zich op het pad viel. Haar knie deed pijn, er sijpelde bloed langs haar been en haar rechterelleboog bonkte. Ze wreef er even over en ging vervolgens duizelig staan.

De bleke maan kwam van achter een wolk tevoorschijn en opeens had ze het gevoel dat ze niet langer alleen was. Ze hield haar adem in, stond doodstil te luisteren, maar ze hoorde alleen het bonzen van haar hart en het zachte ruisen van de fjord.

‘Is daar iemand?’

Haar geroep dreef weg op de wind. Ze bleef een paar tellen verward staan, aarzelend wat ze zou doen. Vervolgens sprak ze zichzelf streng toe. Natuurlijk was er niemand, haar fantasie ging gewoon met haar op de loop. Ze beeldde zich altijd zo veel in, dat zei haar vader ook vaak. Er klonk geritsel in de struiken langs het pad en ze keek in de richting waar het geluid vandaan kwam. Ze kon het dichte struikgewas nog net onderscheiden, maar zag verder niets. De angst prikte op haar huid, maar ze beheerste zich, greep het fietsstuur stevig beet en sleepte de fiets tussen de slagbomen door. Halverwege stootte ze met haar voet tegen iets hards en ze boog voorover om te zien wat het was. Er lag een grote tak midden op het pad. Ze stak haar hand uit om hem weg te halen.

De harde klap kwam als een volslagen verrassing. Anna viel op de tak, die haar boven haar oog verwondde. Iets warmes en kleverigs liep over haar gezicht. Ze probeerde overeind te komen, maar door een tweede, flinke klap tegen haar achterhoofd werd haar gezicht

volledig in de grond gedrukt. Ze kreeg een hap steentjes binnen, wilde hard schreeuwen, maar de schreeuw bleef in haar keel steken. Ze voelde de ademhaling van een vreemde heel dichtbij en rook een bekende geur. Nog een flinke klap. Hard gekraak. Nu stroomde het bloed haar mond in. Ze werd langzaam maar zeker misselijk en voelde dat ze ging flauwvallen. *Kom op, kom op, je moet hier weg.* Ze wilde de tak vastpakken of een scherpe steen zoeken, zich verdedigen, vechten, maar haar lichaam gehoorzaamde haar niet langer. Ze voelde iets scherp in haar rug. Steeds weer. Ze hoorde zwak gerochel en vroeg zich ineens af of zij zo lag te rochelen. Langzaam verdwenen alle geluiden. Het laatste wat Anna dacht voor alles zwart werd, was: nu ga ik dood, en dat was eigenlijk best een geruststellende gedachte. Haar kon niets meer overkomen.

*

De zondag was een zwarte, sombere dag. De zondag kroop onder haar huid en vulde haar lichaam langzaam met een lusteloosheid die ze slechts met moeite kwijtraakte. Rebekka had al vanaf haar negende een hekel gehad aan zondag en ze had sindsdien geprobeerd haar zondagen zo vol mogelijk te proppen of, als ze niet genoeg afspraken in haar agenda had, ze slapend door te brengen, zodat de rotdag zo snel mogelijk zou overgaan in de veel hoopvollere maandag.

Ze stond in haar ruime, nieuw ingerichte werkkamer met uitzicht op het pretpark Tivoli en was bijna klaar met het archiveren van haar laatste zaak. Ze zette de zware, grijze A4-map met een klap op de boekenplank. Al bijna drie jaar werkte ze voor de dienst Nationale Recherche van het korps landelijke politiediensten. Als enige vrouw. Een felbegeerde baan waarvoor alleen de meest